

[Stærmose.]

deroverfor blot sige om Punkterne h. og i. i § 1, at de er nogenlunde ligelydende med Bestemmelserne i den svenske „Indskrænkningsslov“ og i den norske Koncessionslov. Det vil altsaa sige, naar den højtærede Justitsminister paapeger Vanskelighederne, at vi her i Tinget vil have den Hjælp til at klare disse Vanskeligheder, som ligger i, at der kan søges Oplysning om Erfaringerne fra Norge og Sverige gennem mere end 30 Aar.

I § 1, Stk. 3, bestemmes det, at en Udlænding, der yder et her i Landet hjemmehørende Selskab Laan eller Tilskud ud over normal Kreditydelse ved Vareindkøb, anses for at være Deltager i Virksomheden. Denne Bestemmelse giver Lovhjemmel til at gribe ind over for Forsøg paa at omgaa Loven, Forsøg, som kunde tænkes at opstaa ved, at en Udlænding eller et udenlandsk Selskab søger at dække et faktisk Ejendomsforhold ved at hævde, at der kun foreligger et Laaneforhold.

§ 2 henlægger Lovens Administration til et Nævn paa 9 Medlemmer, idet Statsministeren, Udenrigsministeren, Landbrugsministeren, Handelsministeren, Justitsministeren og Indenrigsministeren hver vælger et Medlem, altsaa vælger 6, medens Folketinget skulde vælge 3. Det er fastslaaet, at det af Statsministeren valgte Medlem skal være Nævnets Formand.

Her afviger vort Forslag fra 1935-Udkastet. Vi har overvejet, om det vilde være mere praktisk at undgaa et nyt Nævn, idet der eksisterer mangfoldige saadanne i vor nuværende meget vidtforenede Administration, og saa henlægge Administrationen til Statsministeriet eller Justitsministeriet. Sagerne vil imidlertid formentlig give Anledning til Undersøgelse i adskillige Ministerier, og det er derfor, vi har givet vort Forslag denne Form. Vi har tænkt os, at vi ved Oprettelsen af et Nævn kunde undgaa, eller dog begrænse, Sagernes Behandling i de forskellige Ministerier, og vi har saa ment, at dette Nævn burde henlægges under Statsministeriet, idet der formentlig ved mange af Sagerne Behandling vil være udenrigspolitiske Hensyn at tage og det derfor kunde være naturligt, at de laa under Statsministeriet, saaledes at der var en nær Forbindelse mellem Statsministeriet og Udenrigsministeriet ved disse Sagers Behandling.

I § 3 er der givet den almindelige Retningslinie for Nævnets Afgørelser. Det siges, at disse Afgørelser maa træffes under Hensyntagen til Landets Sikkerhed, til den økonomiske Udviklings Stabilitet eller andre

almene Forhold, og det siges, at Tilladelsen kan gøres betinget og kan tidsbegrænses.

Den højtærede Justitsminister var inde paa de Vanskeligheder, som kunde opstaa i Forbindelse med selve Tinglysningen, og den højtærede Minister pegede paa, at de Bestemmelser, der er udformet i den foreslaaede § 4, er langt strengere end de tilsvarende Bestemmelser i 1935-Udkastet. Her vil jeg meget gerne gøre opmærksom paa, at der i Justitsministeriets Cirkulære af 7. September 1944 til samtlige Tinglysningsdommere og til Tingbogførerne i de sønderjyske Landsdele er fastsat meget strenge Regler for Tinglysning for at føre Kontrol med Udlændinges Erhvervelse af fast Ejendom. Saa vidt jeg har kunnet skønne, bliver disse Bestemmelser ogsaa gennemført i Praksis, og det vil altsaa sige, at Tinglysningspraksis allerede nu er saaledes, at det ikke skulde være nogen væsentlig Ændring, der fulgte af § 4 i vort Forslag.

Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne have Lov til at citere nogle ganske faa Linier fra dette justitsministerielle Cirkulære af 7. September 1944. Efter at man har fastslaaet, at ingen Udlænding kan erhverve fast Ejendom her i Landet uden særlig Tilladelse, og efter at man har opregnet de Personer og juridiske Personer, som falder ind under Cirkulæret, giver man Bestemmelserne for selve Tinglysningen, og her siger Cirkulæret følgende:

„Under Henvisning hertil skal man henlede Opmærksomheden paa de omhandlede Bestemmelser samt paa, at intet Skøde eller Adkomstdokument vedrørende fast Ejendom vil kunne tinglyses, medmindre det godtgøres, at det paagældende Dokument ikke omfattes af disse Bestemmelser, eller at Handelsministeriets Tilladelse foreligger.“

Og saa gaar man videre og kræver forskellige Bevisligheder for, at den, der indleverer et Skøde til Tinglysning, virkelig er dansk Statsborger. Der kunde fremdrages flere Enkeltheder baade fra dette Cirkulære og Praksis, som efter min Mening underbygger den Anskuelse, at vi allerede har saa nogenlunde den Tinglysningspraksis og de Tinglysningsbetingelser, som vort Forslag foreskriver.

I vor § 4, Stk. 2, er der i Forhold til gældende Praksis indført en Ændring, som efter min Mening er en lille Forbedring af den nuværende Praksis. Det foreskrives nemlig her, at det skal noteres i Tingbogen, at Overdragelsen har fundet Sted, selv om Nævnets Tilladelse kræves. Dette maa vist betegnes som meget formaalstjenligt, og